

Yermük Harbi'nde Bir Damla Su

İkrime (radiyallâhü anh), Eshâb-ı kiramdan ve Ebu Cehil'in oğludur. Hazreti İkrime. İslâmiyetle şereflenince çok samimi bir Müslüman oldu ve bu samimiyetinin nişanesi olarak savaştan savaşa, at sırtında yıldırım gibi koştu ki cesaretli ve çok iyi bir kumandandı... Zira Müslümanlığa gönülden bağlanmıştı. Kur'ân-ı Kerim'i eline alınca önce alnına koyar, sonra da ağlamaya başladı.

Eshâb-ı kiramın ileri gelenlerinden Hazret-i Huzeyfe (radiyallâhü anh) şöyle anlatıyor: “Yermük Muharebesi'ndeydi... Çarpışmanın şiddeti geçmiş, ok ve mızrak darbeleriyle yaralanan Müslümanlar düştükleri sıcak kumların üzerinde can vermeye başlamışlardı... Bu arada ben de güç belâ kendimi toparlayarak amcamın oğlu Harise'yi aramaya başladım ve son anlarını yaşayan yaralıların arasında biraz dolaştıktan sonra nihayet aradığımı buldum; fakat ne çare!.. Kan seli içinde yatan amcamın oğlu, göz işaretleriyle bile zor konuşabiliyordu ve daha önce hazırladığım su kırbasını göstererek dedim ki:

‘Su istiyor musun?’

Belli ki istiyordu... Çünkü dudakları harareten âdeta kavrulmuştu... Göz işaretleriyle de ‘Çabuk, hâlimi görmüyor musun?’ der gibi bana bakıyordu. Ben kırbanın ağzını açtım ve suyu kendisine doğru uzatırken biraz ötede yaralıların arasında Hazret-i İkrime'nin sesi duyuldu:

‘Su! Su! Ne olur, bir tek damla olsun su!..’

Amcamın oğlu Haris bu feryadı duyar duymaz göz ve kaş işaretleriyle suyu hemen Hazret-i İkrime'ye götürmemi istedi ve yine kızgın kumların üzerinde yatan şehitlerin aralarından koşa koşa Hazret-i İkrime'ye yetiştim ve hemen kırbamı kendisine uzattım ki İkrime Hazretleri, elini kırabaya uzatırken Hazreti İyâş'ın iniltisi duyuldu;

‘Ne olur bir damla su verin... Allah rızası için bir damla su!..’

Bu feryadı duyan Hazret-i İkrime, elini hemen geri çekerek suyu İyâş'a götürmemi işaret etti ve ben kırbayı alarak şehitlerin arasından dolaşarak Hazreti İyâş'a yetiştiğim zaman kendisinin son nefesinde kelime-i şehadeti söylediğini duydum; benim getirdiğim suyu gördü, ancak vakit kalmamıştı... Başladığı kelime-i şehadeti ancak bitirebildi. Ben de derhâl geri döndüm ve koşa koşa Hazret-i İkrime'nin yanına geldim ki kırbayı uzatırken bir de ne göreyim!.. Onun da şehit olduğunu gördüm; bari dedim amcamın oğlu Hazret-i Haris'e yetiştireyim ve yine koşa koşa ona geldim; ne çare ki o da ateş gibi kumların üzerinde ruhunu teslim etmişti...

Hayatımda birçok hadiseyle karşılaştım; ancak hiçbirini beni bu kadar duygulandırmadı... Aralarında akrabalık gibi bir bağ bulunmadığı hâlde bunların birbirine karşı bu derece fedakâr ve şefkatli hâlleri gıptayla baktığım en büyük imân kuvveti tezahürü olarak hafızama âdeta nakşoldu.”

Kaynak: İlmihal Medeniyeti Kitabı